

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci

žalobkyně: **PhDr. M. J.**,
bytem X,
zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem,
sídlem Kořenského 15/107, Praha 5,

proti

žalované: **obec Louňovice**,
sídlem Horní náves 6, Louňovice,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u zdejšího soudu dne 6. 2. 2017 se žalobkyně domáhala, aby soud určil, že se žalovaná dopustila nezákonného zásahu tím, že vede pozemek žalobkyně p. č. x v k. ú. L. v pasportu místních komunikací jako účelovou komunikaci s názvem ulice X o délce 169 metrů, a touto skutečností argumentuje v řízeních, kde je jako otázka významná pro rozhodnutí orgánů veřejné moci posuzováno, zda pozemky p. x a x jsou komunikací. Dále se domáhá toho, aby soud uložil žalované vymazat uvedený pozemek z pasportu místních komunikací p. č. x v k. ú. L.

- 2 V žalobě uvedla, že je účastníkem řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. x v k. ú. L. Řízení bylo zahájeno v květnu 2014 na žádost žalované. Žalovaná podporovala oprávněnost návrhu argumentem, že pozemek je zařazen do pasportu místních komunikací, který žalovaná pro svůj územní obvod vede. Obdobně se žalovaná vyjadřovala i v jiných řízeních, která se týkala nakládání žalobkyně s jejími nemovitostmi. V této souvislosti odkázala např. na řízení o žalobě podané žalobkyní ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 48 A 34/2014. Žalobkyně se obrátila na žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, s žádostí o informace ohledně obsahu pasportu. Žalovaná jí sdělila, že pozemek p. č. x v k. ú. L. je v pasportu místních komunikací zapsán jako účelová komunikace. Následně si tuto skutečnost žalobkyně ověřila dne 6. 2. 2017 nahlédnutím do pasportu komunikací. Zanesení pozemku do pasportu komunikací považuje žalobkyně za nezákonné a účelové, neboť neslouží účelu, pro který má být pasport komunikací veden. Skutečným účelem je dosažení podpory procesního postavení žalované jako účastníka správních řízení, ve kterých žalovaná systematicky a mnohdy bezdůvodně brání záměrům žalobkyně na využívání jejích nemovitostí. Tímto postupem žalovaná zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Jediným prostředkem soudní ochrany žalobkyně je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Zásah v době podání žaloby trvá a žaloba je proto přípustná bez ohledu na běh subjektivních a objektivních procesních lhůt. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51 (všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- 3 Zásah do svých veřejných subjektivních práv žalobkyně spatřuje v tom, že evidence pozemku v pasportu místních komunikací je uplatňována jako právní skutečnost, kterou žalovaná osvědčuje svá tvrzení o tom, že pozemek je veřejně přístupnou komunikací. Nezákonnost tohoto zásahu spatřuje v tom, že se pasport týká pouze místních komunikací a vedení jakékoliv účelové komunikace v pasportu je bezpředmětné. I kdyby obec nad rámec svých veřejnoprávních komunikací evidovala i účelové komunikace, pak to může činit pouze u komunikací, které jsou v jejím vlastnictví nebo jejichž správu obci svěřil její vlastník. Pokud by takto byly evidovány i komunikace účelové, vztahovala by se i na ně povinnost správce vyčlenit finanční prostředky na jejich výstavbu a údržbu, jejichž výši je třeba v pasportu uvést. Navíc se podle žalobkyně pasportizace týká pouze komunikací provedených stavebně, které byly zkolaudovány příslušným speciálním stavebním úřadem. Evidence neudržované soukromé polní cesty je v rozporu s účelem právního předpisu. Podle žalobkyně proto neobstojí případná argumentace, že se předmětný pozemek ocitl v pasportu komunikací již před rokem 1997 jako dřívější místní komunikace, jejíž status se změnil na status účelový účinností zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Z tohoto důvodu nelze na danou věc aplikovat závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 9 As 15/2012 - 27, publ. pod č. 3028/2014 Sb. NSS.
- 4 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že evidence komunikace v pasportu místních komunikací nikterak nezasahuje do práv a povinností žalobkyně. Tato evidence nemůže představovat ani věcný podklad pro posouzení otázky, zda pozemky p. č. x jsou komunikací ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. O této otázce bylo rozhodnuto nepravomocným deklaratorním rozhodnutím Městského úřadu v Říčanech ze dne 5. 12. 2016, č. j. 458008/2016-MURI/OSAD, tak, že na pozemcích žalobkyně p. č. x a x byla deklarována veřejně přístupná účelová komunikace. Toto rozhodnutí neobsahuje jako důvod výroku zápis v pasportu místních komunikací. Žalované není známo, že by údaje z pasportu byly podkladem pro vydání nějakého rozhodnutí či opatření vůči žalobkyni. Žalobkyně nebyla

na svých právech zkrácena nezákonným zásahem a nesvědčí jí tedy aktivní věcná legitimace. Žalovaná současně namítla nepřípustnost žaloby, neboť o určení zda jsou pozemky p. č. x komunikací se vede správní řízení, a ochrany nebo nápravy se tedy lze domáhat jinými právními prostředky. Žalovaná proto navrhla, aby žaloba byla odmítnuta.

- 5 Žalobkyně v replice k vyjádření žalované odkázala na rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2017, č. j. 7 As 201/2016 – 36, v jehož odůvodnění (bod 38. čtvrtá věta) NSS uvedl, že komunikace na tomto pozemku byla vedena v pasportu komunikací jako veřejně přístupná účelová komunikace. Podle žalobkyně z toho vyplývá, že má aktivní žalobní legitimaci. Bez ohledu na to, zda na pozemku je či není účelová komunikace, nemůže pozemek soukromého vlastníka být evidován v pasportu, který vede obec jako vlastník pro komunikace místní. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 5. 12. 2016, č. j. 458008/2016-MURI/OSAD, bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 13. 4. 2017, č. j. 018944/2017/KUSK-DOP/Nech.
- 6 V podání ze dne 6. 8. 2017 žalobkyně soudu sdělila, že dne 29. 7. 2017 jí bylo doručeno rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 24. 7. 2017, č. j. 45808/2016-MURI/OSAD, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích p. č. x a x. Podle žalobkyně se rozhodnutí opírá o evidenci pozemku v pasportu komunikací obce L., což dokládá, že jsou tvrzeným zásahem dotčena její veřejná subjektivní práva a že zásah nadále trvá.
- 7 Soud zkoumal v první řadě, zda je žaloba přípustná a lze tedy věc meritorně projednat. Podle § 85 s. ř. s. platí, že „[ž]aloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“. Tento důvod nepřípustnosti vyjadřuje princip subsidiarity zásahových žalob, který je projevem principu subsidiarity správního soudnictví. Ustálená judikatura přitom zastává stanovisko, že tento princip nebyl dotčen ani změnou § 85 s. ř. s. provedenou s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 303/2011 Sb., a důvod nepřípustnosti zásahové žaloby tak nadále platí i u určovacích zásahových žalob (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015 – 30).
- 8 Podle žalované představuje jiný prostředek ochrany práv žalobkyně řízení podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (sále jen „správní řád“) ve věci deklarace (ne)existence veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), které je v současné době vedeno Městským úřadem v Říčanech jako silničním správním orgánem. V této souvislosti lze odkázat na usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2016, č. j. 46 A 69/2015-62, publ. pod č. 3395/2016 Sb. NSS, v němž byl vysloven závěr, že soudní ochrana vlastníka proti zařazení jeho pozemku do evidence veřejně přístupných účelových komunikací, stezek a pěšin podle § 63 odst. 1 věty druhé zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), je garantována primárně žalobou proti rozhodnutí silničního správního úřadu ve věci deklarace (ne)existence (veřejně přístupné) účelové komunikace v řízení podle § 142 správního řádu, a teprve subsidiárně žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu, jestliže obec vydané deklaratorní rozhodnutí nerespektuje, popř. nepřichází-li podání návrhu podle § 142 správního řádu v úvahu.
- 9 Tento závěr ovšem nelze uplatnit v nyní projednávané věci, neboť se jedná o odlišnou situaci. Předmětem sporu zde není evidence pozemku v přehledu veřejně přístupných účelových komunikací, stezek a pěšin podle § 63 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny, tak jako ve shora uvedené věci, nýbrž evidence v pasportu komunikací obce Louňovice vedeném podle § 9 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a navazujícího § 5 vyhlášky

č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 104/1997 Sb.“). Mezi účastníky není sporu o tom, že předmětný pozemek je evidován jako účelová komunikace, nikoliv jako místní komunikace či silnice. Žalobní námitky žalobkyně jsou přitom založeny na tvrzení, že v pasportu komunikací obce nelze účelové komunikace vůbec evidovat. Otázka existence účelové komunikace na předmětném pozemku, která je mezi účastníky sporná, tak není pro posouzení věci rozhodná. Z tohoto důvodu nemůže ani určovací řízení podle § 142 správního řádu představovat jiný prostředek ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s.

- 10 Ochranu práv žalobkyně nezajišťuje ani postup pro nápravu vad správním řádem neupravených úkonů správních orgánů, na který se podle § 177 odst. 2 správního řádu vztahuje obdobně část čtvrtá tohoto zákona. Podle § 156 správního řádu taková náprava spočívá buď ve zcela neformálním postupu opravy usnesením poznamenávaným do spisu (s ohledem na povahu evidenční činnosti však fakticky pouze prostou změnou údaje v evidenci) nebo v postupu založeném na přiměřené aplikaci právní úpravy přezkumného řízení, které představuje postup zahajovaný z moci úřední, jenž má charakter výkonu správního dozoru a nikoliv opravného prostředku v dispozici účastníka řízení.
- 11 Žalobkyně tak nemá v daném případě k dispozici žádné jiné právní prostředky, jak se domoci ochrany nebo nápravy tvrzeného zásahu, než prostřednictvím zásahové žaloby. Z tohoto důvodu soud shledal, že žaloba není nepřijatelná.
- 12 Soud se dále zabýval včasností podané žaloby. Žalobkyně tvrdí, že předmětný nezákonný zásah nadále trvá, přičemž odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51. Soud si je v této souvislosti vědom toho, že usnesením NSS ze dne 21. 12. 2015, č. j. 7 As 155/2015-142, byly rozšířenému senátu NSS předloženy otázky týkající se povahy jednorázového zásahu, jednorázového zásahu s trvajícím důsledkem a trvajícím zásahu, a postupu soudu při jejich kvalifikaci. Soud však vyšel ze stanoviska vyjádřeného 6. senátem NSS ve shora uvedeném rozsudku, který je pro žalobkyni příznivější, a spočívá v tom, že pro závěr o včasné podání žaloby postačí, pokud žalobce toliko tvrdí existenci zásahu trvajícím v době podání žaloby, přičemž sama důvodnost tohoto tvrzení, jakož i naplnění dalších podmínek úspěšnosti žaloby podle § 82 s. ř. s. je naopak zkoumána až v rámci meritorního posuzování žaloby. Pokud by tedy soud dospěl k závěru o neexistenci trvajícím zásahu (stejně jako jiné z podmínek podle § 82 s. ř. s.), bylo by na místě žalobu zamítnout (§ 87 odst. 3 s. ř. s.), nikoliv odmítnout, přičemž pro posuzování včasnosti žaloby je naopak podstatné pouze to, že je namítán zásah trvajícím. Soud tak má za to, že podmínka včasnosti předmětné žaloby je splněna (na základě tvrzení žalobkyně o trvání nezákonného zásahu).
- 13 Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) osobou k tomu oprávněnou přistoupil soud k posouzení důvodnosti žaloby. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
- 14 Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcovy práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

- 15 Posouzení důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem se řídí testem, jehož šest prvků vyplývá z citovaného § 82 s. ř. s. Žaloba je důvodná, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit jeho opakování (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nemůže soud deklaratorní výrok o nezákonnosti zásahu vydat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Uplatnění poslední z uvedených podmínek bylo nicméně zúženo v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb., neboť podle § 87 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012, se lze domáhat i určení toho, že zásah byl nezákonný.
- 16 Podle § 9 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích „[v]lastník dálnice, silnice nebo místní komunikace vede evidenci jím vlastněných pozemních komunikací.“
- 17 Podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb. platí, že „[z]ákladní evidenci komunikací je pasport, který vedou jejich správci.“ Podle odst. 2 „[r]ozsah a způsob vedení pasportu dálnic a silnic stanoví vlastník (§ 9 odst. 2 zákona).“ Podle odst. 3 „[n]ejmenší rozsah evidence místních komunikací zahrnuje délku místních komunikací I. až III. třídy v km, počet a celkovou délku mostů na nich v km a objem finančních prostředků vynaložených na jejich výstavbu a zvláště na jejich údržbu.“
- 18 Podle § 63 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny „[o]bce vedou přehled o veřejně přístupných účelových komunikacích, stezkách a pěšinách v obvodu své územní působnosti.“
- 19 Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaná vede pasport komunikací podle zásad uvedených v interním pokynu označeném jako „Evidence místních komunikací obce Louňovice“, který upravuje zejména způsob členění na jednotlivé třídy místních komunikací a jejich označování. Vlastní evidence označená jako „Pasport komunikací Obce Louňovice“ obsahuje údaj o počtu a délce místních komunikací a vedle toho i údaj o evidenci 2 účelových komunikací o celkové délce 274 m. Přílohou pasportu je seznam komunikací na území obce označený jako „Evidence komunikací v obci a k.ú. Louňovice 2011“, v němž jsou evidovány komunikace jednotlivě, a to silnice II. třídy, místní komunikace a účelové komunikace. V této evidenci je zařazena i účelová komunikace na pozemku p. č. x o délce 169 metrů označená názvem ulice X.
- 20 Podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je obec ze zákona vlastníkem místních komunikací, které se nacházejí na jejím území. Vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba. Vzhledem k tomu, že obec je z hlediska soukromého práva rovněž právnickou osobou, nelze vyloučit, že vlastníkem účelové komunikace se může stát i obec. Podle § 9 odst. 2 zákona o pozemních se však evidenční povinnost vztahuje pouze na dálnice, silnice a místní komunikace. Z tohoto ustanovení tedy plyne, že obce jsou povinny a (s ohledem na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí) i oprávněny evidovat pouze místní komunikace, které jsou v jejich vlastnictví. Souhrnná evidence místních komunikací v obci ani pasporty jednotlivých místních komunikací vedené jejich správcem (§ 5 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb.) nejsou určeny k tomu, aby v nich byly evidovány účelové komunikace, které jsou ve vlastnictví právnických a fyzických osob podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (viz též Černínová, M.; Černín, K., Tichý M.: Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015). Pro území každé obce mají být veřejně přístupné účelové komunikace evidovány v přehledu o veřejně přístupných

účelových komunikacích, stezkách a pěšinách vedeném podle § 63 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny. V daném případě však žalovaná v souhrnném pasportu komunikací obce Louňovice a v evidenci komunikací, která je jeho součástí, eviduje i účelové komunikace, přičemž jedna z nich má existovat na pozemku p. č. x ve vlastnictví žalobkyně. Bez ohledu na to, zda se na tomto pozemku (veřejně přístupná) účelová komunikace skutečně nachází, je tak zřejmé, že její evidování v pasportu komunikací nemá oporu v relevantních zákonných a podzákonných předpisech.

- 21 Soud se nicméně zabýval i možností, zda nelze evidenci předloženou žalovanou zčásti považovat za evidenci vedenou podle § 63 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny. Obci totiž nic nebrání v tom, aby si vnitřními předpisy upravila způsob vedení obou evidencí tak, aby byly vedeny v jednom společném dokumentu, ovšem za předpokladu, že by u všech evidovaných položek bylo zřejmé, o jakou evidenci se jedná, a u každé položky by byly uvedeny veškeré údaje požadované pro příslušnou evidenci. Tak tomu ale v daném případě zjevně není, neboť evidence zahrnuje výlučně pozemní komunikace (včetně silnic a účelových komunikací). Nejsou v ní však evidovány žádné stezky či pěšiny, které mají být součástí evidence podle § 63 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Navíc předložená evidence výslovně odkazuje pouze na zákon o pozemních komunikacích a vyhlášku č. 104/1997 Sb. Nemůže se tedy jednat o evidenci podle § 63 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny.
- 22 Již z těchto důvodů je tedy třeba přisvědčit žalobnímu tvrzení, že pozemek p. č. x, který je ve vlastnictví žalobkyně, nelze evidovat v evidenci komunikací na území žalované, resp. v pasportu komunikací. Postup žalované je tedy nezákonný, čímž je naplněna 3. podmínka shora uvedeného šestiprvkového testu.
- 23 Tato skutečnost však sama o sobě nestačí k tomu, aby žaloba byla shledána důvodnou, neboť musí být prokázáno kumulativní splnění všech podmínek. V tomto případě hraje významnou roli posouzení otázky, zda v důsledku jednání žalované došlo k přímému (1. podmínka) zkrácení žalobkyně na jejích právech (2. podmínka). Je třeba předeslat, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní týkající se existence přímého zkrácení na právech, a rovněž tak příčinné souvislosti (resp. přičitatelnosti) mezi jednáním správního orgánu a tvrzeným zkrácením práv nese žalobkyně (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2014, č.j. 6 As 1/2014-30, publ. pod č. 3170/2015 Sb. NSS).
- 24 Žalobkyně konkrétně spatřuje zásah v tom, že žalovaná účelově zneužívá evidenci předmětné komunikace v pasportu komunikací v neprospěch žalobkyně v různých správních řízeních k tomu, aby osvědčila své tvrzení o existenci veřejné účelové komunikace na pozemku žalobkyně. Soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že mezi účastníky je veden dlouholetý spor o to, zda se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Tato otázka je posuzována nejen v již zmiňovaném určovacím řízení podle § 142 správního řádu v současné době vedeném Městským úřadem v Říčanech jako silničním správním orgánem, ale i v řízeních souvisejících, např. v řízení o žádosti o umístění stavby oplocení na tomto pozemku (soudu známo z řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 46 A 18/2016) nebo v řízení o dělení a změně využití pozemku (soudu známo z řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 48 A 34/2014). V průběhu těchto správních řízení i v navazujících soudních řízeních žalovaná skutečně dokládala svá tvrzení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace mj. i evidencí v pasportu místních komunikací. Z toho však nelze dovozovat, že takovým postupem žalované byla žalobkyně jakkoliv zkrácena na svých právech či povinnostech.
- 25 Evidence komunikací (resp. pasport) je pouze interním evidenčním nástrojem, který slouží obci, která je vlastníkem komunikací, případně jejich správci jako pomůcka pro účely správy

a nakládání s komunikacemi. Evidování komunikace nemá samo o sobě žádné právní účinky a nezakládá žádná práva či povinnosti vlastníku komunikace, obci, správci komunikace, ani jiným právnickým či fyzickým osobám. Účelová komunikace vzniká ze zákona naplněním jejích znaků podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nikoliv zanesením do evidence; k jejímu vzniku není třeba ani konstitutivního rozhodnutí orgánu veřejné moci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS). Evidence komunikací (pasport) tak nemůže sloužit ani jako závazný podklad pro posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace. Pouhé evidování účelové komunikace proto nemůže mít bez dalšího za následek zkrácení práv žalobkyně jako vlastníka nemovitosti, na níž se má účelová komunikace nacházet. Na rozsah práv a povinností žalobkyně nemá žádný vliv ani ta skutečnost, že žalovaná argumentuje pasportem komunikací v různých správních (či soudních) řízeních. Žalobkyně má právo se k takové argumentaci žalované v každém řízení vyjádřit, avšak nevznikají jí žádná další procesní práva či povinnosti. Její procesní postavení se tedy nikterak nemění. Skutečnost, že žalovaná argumentuje v různých řízeních obsahem pasportu komunikací, proto nepředstavuje zkrácení práv žalobkyně.

- 26 Pokud žalobkyně odkázala na odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 24. 7. 2017, č. j. 45808/2016-MURI/OSAD, je třeba uvést, že uvedený silniční správní úřad v odůvodnění sice zmínil, že v pasportu je vedena účelová cesta na předmětném pozemku, avšak vlastní důvody tohoto rozhodnutí se opírají o zcela jiné podklady a skutečnosti. Nelze tedy dovodit, že by žalobkyně byla dotčena na svých právech a povinnostech.
- 27 Podle názoru soudu nelze zcela vyloučit, že by v důsledku nesprávného evidování účelové komunikace mohlo reálně dojít k přímému zkrácení žalobkyně na jejích právech. Není však úkolem soudu, aby takové situace a skutkové okolnosti domýšlel za žalobkyni, kterou tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Za daného stavu je proto třeba učinit závěr, že žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení a břemeno důkazní, neboť zejména neprokázala, že byla v příčinné souvislosti s jednáním žalované zkrácena na svých právech. Z tohoto důvodu soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).
- 28 Závěrem soud doplňuje, že v dané věci neposuzoval otázku existence veřejné účelové komunikace na pozemku žalobkyně p. č. x v k. ú. L. V této věci je vedeno určovací řízení podle § 142 správního řádu, v rámci něhož by mělo být po právní moci rozhodnutí o této otázce závazným způsobem rozhodnuto.
- 29 O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalobkyně nebyla z procesního hlediska úspěšná, náhrada nákladů jí tedy nenáleží. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a náhradu ani nepožadoval. Soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. srpna 2017

Olga Stránská
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová